

Black Friday και άλλες εργοδοτικές καφρίλες

Χαμός θα γίνει πάλι έξω από το Public. Ίσως και έξω από άλλα μαγαζιά. Άλλωστε κάθε επιχειρηματίας θέλει να αυξήσει τις πωλήσεις του. Βέβαια οι υπάλληλοι του κάθε επιχειρηματία, που θα είναι υποχρεωμένοι να ανεχτούν ορδές «αλλοφρόνων» καταναλωτών παρασκευιάτικα είναι αυτοί που θα σηκώσουν και πάλι το βάρος της θεσμοποιημένης αντεργατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους και των ντόπιων αφεντικών.

Η Black Friday είναι αμερικάνικο «έθιμο», σύμφωνα με το οποίο την τελευταία Παρασκευή του Νοέμβρη (μια μέρα μετά την αμερικάνικη γιορτή των Ευχαριστιών), μεγάλα μαγαζιά λιανεμπορίου κάνουν «τρελές» εκπτώσεις ανοίγοντας στις 4 τα ξημερώματα. Εξαχρειωμένοι καταναλωτές στρατοπεδεύουν από την προηγούμενη μέρα έξω από τις κλειδωμένες τζαμαρίες για να πιάσουν σειρά. Στη δεκαετία 2006-2016 καταγράφηκαν 10 νεκροί και περισσότεροι από 100 τραυματίες (εμποροϋπάλληλοι και καταναλωτές που ποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου, αλληλομαχαιρώθηκαν για μια προσφορά, χτυπήθηκαν από οχήματα).

Το «έθιμο» αυτό ήρθε στην Ελλάδα το 2015. Αλυσίδες καταστημάτων (Public, Kotsovolos κ.α) σεβίρουν τη Μαύρη Παρασκευή ως γιορτή αγορών, ενώ την ίδια στιγμή δίνουν μισθούς πείνας στους υπαλλήλους τους, τους εξαναγκάζουν σε πολύωρη ορθοστασία, επιβλέπουν κάθε τους κίνηση και εφαρμόζουν κάθε νέα αντεργατική νομοθεσία με ιδιαίτερη ζέση.

Σκέψου ως εργαζόμενος. Όχι σαν καταναλωτής!

Η εντατικοποίηση, ο ολοένα μεγαλύτερος φόρτος εργασίας, ο ολοένα και πιο πετσοκομμένος μισθός, η όλο και με χειρότερους όρους ασφάλιση, η σύνταξη στα μακρινά γηρατειά μας, οι ελεύθερες ώρες και μέρες μας να είναι όλο και λιγότερες, οι άδειές μας όλο και μικρότερες.

Αυτή είναι η σύγχρονη πραγματικότητα του νεοπρολεταρίου σήμερα στην Ελλάδα. Τα αφεντικά μας, είτε είναι μεγάλα και «υπερεθνικά», είτε μικρότερα και ντόπια, έχουν ένα κύριο και κεντρικό στόχο. Το οικονομικό κέρδος. Και τις ευθύνες γι' αυτό θα τις φορτώσουν στις πλάτες μας. Εμείς είμαστε που θα δουλεύουμε όλο και περισσότερο και όλο με λιγότερες απολαβές για να καταφέρει το αφεντικό «να τη βγάλει στην κρίση»

Οι κάθε είδους “θεσμοί” φρενήρους κατανάλωσης, όπως είναι οι Κυριακές με καταστήματα ανοιχτά, οι Λευκές Νύχτες και οι Μαύρες Παρασκευές, είναι στρατηγικός σχεδιασμός των πολύ μεγάλων αφεντικών που κάνουν κουμάντο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στον ΟΟΣΑ, στο ΔΝΤ, στην Ελλάδα και σε κάθε καπιταλιστικό κράτος ή ένωση κρατών ή συμβουλευτικό όργανο κρατών. Είναι η μέθοδος που

έχουν ακολουθήσει για το προσπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης. Να μειώσουν όσο γίνεται το εργατικό κόστος. Όσο το δυνατόν περισσότερη δουλειά με όσο το δυνατόν μικρότερο μισθό και παροχές (ασφάλιση, συντάξιμες αποδοχές, «δημόσια» περίθαλψη, εκπαίδευση, υπηρεσίες κοινής ωφέλειας κ.λπ.).

Ταυτόχρονα, τα μικρά μας αφεντικά αρπάζονται από το καράβι της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης μπας και μπορέσουν να σώσουν την επιχείρησή τους, μέσα σε έναν ανταγωνισμό που τους συνθλίβει και απειλεί να τους κάνει προλετάρους, να χάσουν το μαγαζί τους και να ψάχνουν για δουλειά στο μαγαζί κάποιου άλλου. Μπροστά σε αυτό τον κίνδυνο λειτουργούν το ίδιο και συχνά χειρότερα από τα μεγάλα αφεντικά.

Εμείς, οι νεοπρολετάριοι του κόσμου αυτού είμαστε ο στρατός που εκμεταλλεύονται τα κάθε είδους αφεντικά μας για να πετύχουν το στόχο τους. Για να διατηρήσουν τα κέρδη τους ή και να τα αυξήσουν, για να διατηρήσουν την επιχείρησή τους, είναι διατεθειμένοι να μας πιούνε το αίμα. Οι μνημονιακές νομοθεσίες, που νομιμοποίησαν τη μαύρη εργασία χρόνων που βασίλευε στο περιθώριο της επίσημης εργασιακής νομοθεσίας, το προβλέπουν κανονικότητα.

Ταυτόχρονα, όμως, είμαστε και καταναλωτές. Και ενώ όταν το δικό μας αφεντικό μάς εκμεταλλεύεται δίχως αύριο εμείς αγανακτούμε, σκάμε, βρίζουμε και προσπαθούμε να αντισταθούμε, την ίδια στιγμή πάμε για ψώνια τις Κυριακές, τις Λευκές Νύχτες και τις Μαύρες Παρασκευές χωρίς να σκεφτόμαστε ότι απέναντί μας έχουμε έναν άνθρωπο της τάξης μας, έναν εργαζόμενο σαν και εμάς που αυτήν την ώρα θα ήθελε να είναι με την οικογένειά του ή τους φίλους του και όχι να προσπαθεί να φέρει εις πέρας μια απάνθρωπη και κακοπληρωμένη βάρδια.

Θα πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι η αλληλεγγύη είναι όπλο των εργατών!

Ωραία! Και τι κάνουμε;

Ο μόνος που μπορεί να υπερασπιστεί τα δικά μας συμφέροντα είμαστε εμείς οι ίδιοι. Και τα δικά μας συμφέροντα λένε ότι δε θέλουμε να δουλεύουμε παραπάνω για τα ίδια ή και για λιγότερα λεφτά. Αντιθέτως αντιλαμβανόμαστε ότι η παραγωγικότητά μας όσο περνούν τα χρόνια αυξάνεται. Είμαστε όλο και πιο ειδικευμένοι στη δουλειά μας, η κάθε είδους εργασία μας είναι όλο και περισσότερο υποστηριζόμενη από την τεχνολογία, φέρνουμε εις πέρας όλο και περισσότερη δουλειά στον ίδιο χρόνο. Αντικειμενικά θα έπρεπε να πληρωνόμαστε περισσότερα και να δουλεύουμε λιγότερο. Και όμως

συμβαίνει το αντίθετο. Και ο λόγος είναι ότι έχουμε αυτοβούλως δεθεί στο άρμα των αφεντικών μας και βλέπουμε τον κόσμο μέσα από τα δικά τους μάτια και από τη δικιά τους σκοπιά, η οποία δείχνει ότι πρέπει να μας στύβουν όλο και περισσότερο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για να μπορούν οι μεγάλες αλυσίδες καταστημάτων να κάνουν τόσο μεγάλες εκπτώσεις περιμένοντας να πουλήσουν χιλιάδες κομμάτια ώστε να πετύχουν αξιόλογο κέρδος, στηρίζονται στις πενιχρές μας απολαβές.

Από τη θέση του εργαζόμενου οφείλουμε να οργανωνόμαστε στο μαγαζί, στον κλάδο, στην πόλη, πανελλαδικά ενάντια στην ασυδοσία των αφεντικών μας και στη σχέση εκμετάλλευσης που μας συνδέει με αυτά. Μέσα από επιτροπές εργαζομένων, από πρωτοβάθμια σωματεία, με οργανωμένες παρεμβάσεις στα κλαδικά σωματεία και στα εργατικά κέντρα. Από τη θέση του καταναλωτή οφείλουμε να δείχνουμε την ελάχιστη αξιοπρέπεια, βλέποντας στον εμπορούπάλληλο τον εαυτό μας και να μην τρέχουμε αλαφιασμένοι να αγοράσουμε την οποιαδήποτε ντεμέκ μεγάλη ευκαιρία «που τόσο χρειαζόμασταν» αλλά δεν το ξέραμε.

Παρόν και Μέλλον

Στην παρούσα φάση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στην Ελλάδα, η κυβέρνηση της ΝΔ στα πλαίσια της ανάπτυξης έρχεται να εντείνει όλα τα παραπάνω (κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων εργασίας, μειώσεις μισθών, ελαστικά ωράρια, καταναλωτικές φιέστες, δουλειά την Κυριακή) με πρόσχημα ότι θα βγούμε από την κρίση, ότι θα έχουμε δουλειές, ότι θα έχουμε λεφτά. Η πραγματικότητα όμως δείχνει το ακριβώς αντίθετο η ανεργία αυξάνεται (κατά 8.5% τον περασμένο Οκτώβρη) και η καθημερινότητα μας γίνεται ακόμα δυσκολότερη με αυξήσεις στο τιμολόγιο της ΔΕΗ (για να πάνε οι καταναλωτές στις «οικονομικότερες» ιδιωτικές) και μειώσεις στα επιδόματα των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων.

Και επειδή γνωρίζουν (αφεντικά και κυβέρνηση) ότι αργά ή γρήγορα ο κόμπος θα φτάσει στο χτένι, προετοιμάζονται νομικά και κατασταλτικά για να αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε αντίσταση του νεοπρολεταριάτου. Την ίδια στιγμή δηλαδή που η ΝΔ κυβερνά με ποσοστό λιγότερο από το 25% των δηλωμένων ψηφοφόρων της Ελλάδας, κηρύσσει παράνομη την απεργία με συμφωνία λιγότερη από 50% +1. Ταυτόχρονα ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση αφού φακελώνει τους αγωνιστές μέσω της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας για την απεργία. Μαζί με τα παραπάνω έρχεται και ο νέος ποινικός κώδικας, εντείνεται η αστυνομική τρομοκρατία (βασανισμοί, ξυλοδαρμοί, παρακαλουθήσεις αγωνιστών), εκκενώνονται καταλήψεις και καταργείται έμπρακτα το άσυλο (βλ. ΑΣΟΕΕ).

Το παράδειγμα του νεοφιλελευθερισμού (ιδιωτικοποιήσεις, ανάπτυξη κλπ) που πλασάρει η ΝΔ το έχουμε δει και αλλού. Οι ακατάπαυστες εξεγέρσεις που γίνονται αυτό το διάστημα στη Χιλή (πρώτη χώρα εφαρμογής των ακραίων νεοφιλεύθερων πολιτικών) δείχνουν εικόνα από το μέλλον. Αυτό φοβούνται οι ανά τον κόσμο διαχειριστές του καπιταλιστικού συστήματος και υπό αυτό το πρίσμα αποκτά νόημα το δόγμα «νόμος και τάξη» που βλέπουμε στις ειδήσεις.

Είναι ταξικό μας χρέος λοιπόν να αντιστεκόμαστε σ' αυτή τη λαίλαπα αντεργατικών ρυθμίσεων όπως η Μαύρη Παρασκευή γιατί είναι ενάντια στα συλλογικά μας συμφέροντα. Τα αφεντικά δε θα σταματήσουν το ξεζούμισμα μας και το κράτος θα εντείνει την επίθεση του όσο δεν αντιστεκόμαστε. Αυτός είναι όμως ο μόνος δρόμος για την ταξική μας ανατίμηση.

Να οργανωθούμε συλλογικά στους χώρους εργασίας.

Να συνάψουμε σχέσεις αλληλεγγύης που θα σπάνε τον ατομικό δρόμο και τη ρουφιανιά.

Η μαύρη Παρασκευή δεν είναι γιορτή, είναι καφρίλα εργοδοτική

